

[Niels Eriksen.]

præsident. Det var et løsevet citat; jeg vil gerne bede om formandens tilladelse til at citere, hvad der stod i den henvendelse, som Landbrugsrådet udsendte. Der stod:

„Landbrugsrådet har tilkendegivet sin opfattelse“ — det er tilslutning til fællesmarkedet — „og den står fast. Imidlertid er det klart, at landbruget også måtte ændre sit standpunkt, såfremt der ved undersøgelser som de nævnte kom ting frem, som kunne underbygge de skræmmebilleder, der stilles op om de farlige konsekvenser ved denne tilslutning til de seks. Men når regeringen har undladt at foretage de fornødne undersøgelser og fremskaffe de nødvendige oplysninger, og når tiden og udviklingen oven i købet foreløbig har underbygget vore argumenter, er det indlysende, at vi i dag har grunde til at stå mere fast end tidligere. Og når statsministeren har hævdet, at det eneste rette for Danmark er at stå uden for blokdannelser, må man med større ret kunne pege på faren for et lille land som vort ved at stå alene. Vi kender den ubehagelige situation for den, der sætter sig mellem to stole.“

Man siger her tværtimod, at som hele udviklingen har været, er man inden for Landboforeningerne og Landbrugsrådet blevet mere sikker i den opfattelse, man har givet udtryk for.

Sandheden er, at der i dag i store kredse inden for landbruget er en uhyre ængstelse for den nye situation, vi nu befinder os i, efter at forhandlingerne om et stort frihandelsområde er brudt sammen. Vi frygter — som det ærede medlem hr. H. K. Sørensen før var inde på — at England skal sikre sin store industrieksport gennem en sær aftale med fællesmarkedslandene. Englands industrieksport til fællesmarkedslandene androg i fjor 375 mill. pund sterling. Det er klart, at England vil have sikret denne eksport. Vi har før set et eksempel på noget lignende. Da kul- og stålunionen blev oprettet, var England også udenfor,

men forstod gennem en aftale at komme med i denne union, og vi frygter derfor, at noget sådant også skal ske nu. Sker det, tror jeg, enhver vil erkende, at så er vor landbrugseksport kommet i en helt uholdbar situation.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup nævnte visse tal for importbehovet for fødevarer hos henholdsvis England og de seks. Jeg skal ikke sige meget om disse tal. Det er for så vidt rigtigt, at England har et importbehov på omkring 50 pct. for fødevarers vedkommende, men det er nu engang en kendsgerning, at medens vi før krigen eksporterede 56 pct. af hele vor landbrugseksport til England, er vi nu nede på kun 25 pct. Vi ved, hvordan det gik med vore æg; for et par år siden blev vi helt og fuldt trængt ud af det engelske marked. Der er vel ingen af os, der tænker på, at vi ikke fortsat skal sælge til England. Der gives da også muligheder, selv om vi indmelder os i de seks, for at træffe aftaler med England.

Man frygter, at der kan blive tale om diskriminering over for os fra Englands side i tilfælde af, at vi tilmelder os de seks, og derfor vil jeg spørge den højtærede udenrigsminister: er der taget skridt i den henseende over for den hollandske landbrugseksport til England? Det ville være af overordentlig interesse for os at få oplyst, om man har taget sådanne skridt.

Vi har, som alle ved, haft en meget stor forøgelse af vor landbrugseksport i de senere år, og jeg er enig i, at vi har betydelige muligheder på det, vi kalder de nye markeder, men det er en kendsgerning, at vor eksport til fællesmarkedslandene er vokset meget stærkt og det netop af varer, som har båret økonomien i dansk landbrug.

Til det ærede medlem hr. Lannung vil jeg sige, at det er kødeeksporten, som dog i høj grad stammer fra de mindre landbrug, vi har kunnet afsætte til disse markeder. Det ærede medlem hr. Per Hækkerup nævnte, at der kun er et lille behov på 1 à 2 pct. for fødevarer i fællesmarkedslandene, og deroverfor vil jeg anføre, at det, at de